

Mennesker til Gode. Jeg tror ikke, det vil møde nogen Modstand i Almindelighed i Folkemeningen; jeg tror, den vil være for den Tanke. Det kunde mulig tænkes, at der ogsaa kunde indføres en Bestemmelse, som kunde moderere lidt, navnlig i den Alder, hvor det kunde knibe mest, f. Eks. en Bestemmelse, som sagde, at vedkommende Autoritet, Alderdomsraadet, eller hvad man nu vil kalde den, kunde, om ikke helt fritage dem, saa dog formindste disse Afgifter noget efter nærmere Bestemmelse, naar det skønnes, at vedkommende sidder i saa trange Raar, at han vanskelig kan udrede sit Bidrag. Jeg synes imidlertid, det er forholdsvis lille, men det er ganske vist, uden at jeg har noget statistisk Materiale ved Haanden, saa at jeg kan borge for noget som helst i den Retning, er der ingen Tvivl om, at der vil indkomme adskillige Millioner Kroner paa den Maade. Det vil i alt Fald udgøre en væsentlig Del eller i alt Fald noget af, hvad der behøves for at fyldestgøre Tanken. Og saa kommer det igen, som jeg tillader mig at mene, at det dog er et Skridt henimod den Tanke, som den højtærede Minister har særlig udtalt sig for, naar der har været Tale om den Sag, nemlig at der skulde Selskabsbæj til for at saa Hjælp. Efter mit Forslag vil denne Tanke, om ikke blive fyldestgjort, saa dog blive væsentlig imødekomet. Der kan jo saa med Hensyn til en saadan Bestemmelse tillige opstaa det Spørgsmaal: hvorledes skulle vi saa disse Penge inddræve. Der staar, at enhver Mand og Kvinde er pligtig til at yde sit Bidrag, men hvor, hvordan og hvorledes bliver saa denne Pligt opfyldt? Det er et Spørgsmaal, som ogsaa maa tages under nærmere Overvejelse; der maa selvfølgelig være Myndigheder til at inddrive dem og til at kontrollere de vedkommende, saa at de ikke skulle være i Stand til at snyde sig, som man siger, eller skubbe sig fra denne Forpligtelse. Der findes jo i alle Forhold nogle, som nok ville være med paa det, og jeg mener, at der maatte være en fast Bestemmelse i Loven om, at vedkommende kunde i fornødent Fald tvinges til at udrede disse Bidrag. Hvor vidt man vil gaa lidt lavere med disse Bidrag, f. Eks. til 3 Kroner og 1/2 Krone, skal jeg ikke her udtale mig videre om, det kunde jeg for mit Vedkommende godt gaa med til. Men jeg anser de Bidrag, som jeg har tilladt mig at foreslaa, for ingenlunde at være uoverkommelige for de vedkommende, og derfor tror jeg, at det er en Tanke, som maa opretholdes, naar Folk skulle

have en Alderdomsforsørgelse, at der af de vedkommende selv skal ydes et Bidrag i den Alder, hvori de ere i Stand til at yde det, uden at det i nogen væsentlig Grad gør dem noget. Fornuftige Folk maa sige: Saa affe vi en eller anden Forsørgelse, og dersom de unge Mennesker vilde være saa fornuftige, at de sagde: Saa gaa vi til et hal mindre om Aaret, saa var Historien klappet og klar. Det er i den Alder ikke saa farlig en Sag; det er først, naar de Aar komme, om hvilke man maa sige: de behage mig ej, som Salomon siger, at der bliver Tale om, at dette Bidrag er noget, der kan volde Besvær, men i de yngre Aar inden den Tid kunne de godt affe et saadant Bidrag uden egentlig at gaa deres egne Interesser for nær. — Som De saa ville se, indeholder § 4 en i al Almindelighed tagen Bestemmelse om, hvorledes denne Sag i og for sig skulde styres. Jeg mener, at den ubetinget bør ordnes og styres kommunevist. Jeg tror, at naar denne Sag skal gennemføres, maa vi absolut holde paa at have en Institution i hver Kommune, som særlig tager denne Sag op. Vi maa have en Institution, hvad vi saa ville kalde den — jeg tror nu, at den vil blive kaldt Alderdomsraad af Almuen i Almindelighed — men hvad vi nu end kunne finde paa for et Navn, tror jeg, at vi maa have i hver Kommune en Institution, som særlig tager Sagen op, og jeg kan ikke indse andet, end at vi maa gaa den almindelige Vej, som Kommunalloven anviser paa andre Felter. Vi maa vælge nogle Mænd i hver Kommune med det særlige Formaal at varetage denne Sag. Det vil ganske vist blive en Byrde for de vedkommende, og det vil ikke blive et saa ganske let Arbejde, lige saa lidt som Arbejdet i Sogneraadet er det, og i det hele er den kommunale Bestyrelse jo ikke saa ganske let et Arbejde. Men paa den anden Side udvikler det jo Folk, og det gør dem mere skiftede til mangt og meget. Jeg anser det altsaa for givet, at naar denne Sag skal gennemføres, maa vi have en stedlig Autoritet i hver Kommune, som særlig befatter sig med den. Jeg skal sige hvorfor. Min første Grund er den, at disse stedlige Mænd have et meget mere indgaaende og specielt Kendskab til hver enkelt i Sognet end udenforstaaende kunne have. En Mand, som i Kommunen er, om just ikke fremragende, saa dog i en nogenlunde anset Stilling, kender saa at sige hver enkelt Mand i Kommunen. Det vil vistnok enhver i denne Sal indrømme, at i deres eget Sogn kende de enhver Stilling og Forhold